

ಪುಟ್ಟ ಲಕ್ಷ್ಮಿ ಮತ್ತು ಆನೆ

■ ಮಹೇಶ್ವರ ಹುರುಕಡಿ, ಬಾಚಿಗೊಂಡನಹಳ್ಳಿ

ಭಾನುವಾರ ಮೂರನೇ ತರಗತಿಯ ಪುಟ್ಟಲಕ್ಷ್ಮಿ ಕಾಡು ಸುತ್ತಿಬರಲು ಹೊರಟಳು. ದಾರಿಯ ಇಕ್ಕೆಲಗಳಲ್ಲಿ ಬಣ್ಣ ಬಣ್ಣದ ಹೂಗಳು ಅರಳಿ ಕಂಪನ್ನೂ ದಾರಿಯುದ್ದಕ್ಕೂ ಪಸರಿಸಿದ್ದವು. ಪುಟ್ಟಲಕ್ಷ್ಮಿ ಬೆರಗುಗಣ್ಣುಗಳಿಂದ ಹೂಗಳನ್ನು ನೋಡುತ್ತಾ, ಸುಗಂಧವನ್ನು ಆಘ್ರಾಣಿಸುತ್ತಾ ಮೈಮರೆಯುತ್ತಿದ್ದಳು. ಅಷ್ಟರಲ್ಲಿ ಹೂಗಳು ಅವಳನ್ನು ನೋಡಿದವು. ಕೂಡಲೇ ಅವು ಮುದುಡಿಕೊಂಡು ನೆಲದತ್ತ ಬಾಗಿದವು. ಆಕೆಗೆ ಅಚ್ಚರಿಯಾಯಿತು.

‘ಅರೇ! ಏಕೆ ಹೂವುಗಳೆಲ್ಲ ಬಾಡಿದವಲ್ಲ? ಏನಾಯಿತು?’ ಎಂದಳು. ನೆಲಕ್ಕೆ ಬಾಗಿಿದ್ದ ಹೂಗಳು ಹೇಳಿದವು ‘ನೀವು ಮನುಷ್ಯರು ನಂಬಲರ್ಹರಲ್ಲ, ಸುಂದರವಾಗಿರುವುದೆಲ್ಲಾ ಬೇಕೆನ್ನುವ ಸ್ವಾರ್ಥಿಗಳು. ನಮ್ಮ ಸೌಂದರ್ಯವನ್ನು ನೋಡಿ ಬಲವಂತವಾಗಿ ಕಿತ್ತೊಯ್ಯುವಿರಿ’ ಎಂದವು. ಪುಟ್ಟ ಲಕ್ಷ್ಮಿಗೆ ಏನೊಂದೂ ತೋಚಲಿಲ್ಲ. ಅವಳು ಮರುಮಾತಾಡದೇ ಬೇಸರದಿಂದ ಮುನ್ನಡೆದಳು. ಸ್ವಲ್ಪ ದೂರದಲ್ಲಿ ಮೊಲವೊಂದು ಗರಿಕೆ ಹುಲ್ಲು ಮೇಯುತ್ತಿರುವುದು ಪುಟ್ಟಲಕ್ಷ್ಮಿಗೆ ಕಂಡಿತು. ಅದರ ಸುಕೋಮಲವಾದ ಶರೀರ, ಅದು ಗರಿಕೆ ತಿನ್ನುವ ಪರಿಯನ್ನು ನೋಡುತ್ತಾ ಅವಳು ಮೈಮರೆಯುತ್ತಿದ್ದಳು ಅಷ್ಟರಲ್ಲಿ ಮೊಲ, ಪುಟ್ಟಲಕ್ಷ್ಮಿಯನ್ನು ನೋಡಿ ದಿಕ್ಕಿಟ್ಟು ಓಡತೊಡಗಿತು. ಅಚ್ಚರಿಗೊಂಡ ಲಕ್ಷ್ಮಿ ‘ಓ ಮೊಲವೇ ನಿಲ್ಲೂ ನಿಲ್ಲೂ ನಾನು ನಿನಗೆ ಏನೂ ಮಾಡುವುದಿಲ್ಲ. ನಿಲ್ಲೂ ನಿಲ್ಲೂ’ ಎಂದು ಕೂಗಿದಳು. ಮೊಲ ಓಡುತ್ತಲೇ ‘ನೀವು ಮನುಷ್ಯರು ನಂಬಲರ್ಹರಲ್ಲ, ನಮ್ಮನ್ನು ಹೊಡೆದು ತಿನ್ನುತ್ತೀರಿ, ನಮ್ಮ ತುಪ್ಪಳ ಸುಲಿದು ನಿಮಗೆ ಬೆಚ್ಚನೆಯ ಬಟ್ಟೆ ಮಾಡಿಕೊಳ್ಳುತ್ತೀರಿ ನಾನು ನಿಲ್ಲಲ್ಲ’ ಎಂದು ಮರೆಯಾಯಿತು.

ಮೊಲದ ಮಾತು ಪುಟ್ಟಲಕ್ಷ್ಮಿಗೆ ಅರ್ಥವಾಗಲಿಲ್ಲ. ಬೇಸರದಿಂದ ಮುಂದೆ ಹೊರಟಳು. ಮುಂದೆ ಅಲ್ಲೊಂದು ದೃತ್ಯ ಮರದ ಕೊಂಬೆಯ ಮೇಲೆ ಜೇನುಗೂಡೊಂದು ಕಂಡಿತು. ಲಕ್ಷಾಂತರ ಜೇನುನೋಣಗಳು ಗೂಡಿನ ಸುತ್ತಾ ಹಾರುತ್ತಾ ಗುಯ್ ಎಂದು ಹಾಡುತ್ತಾ ಸುತ್ತುತ್ತಿದ್ದವು. ಅಷ್ಟರಲ್ಲಿ ಅವು ಪುಟ್ಟ ಲಕ್ಷ್ಮಿಯನ್ನು ನೋಡಿ ಗಾಬರಿಯಿಂದ ಹಾರುತ್ತಾ ಬೇರೆಡೆಗೆ ಹೊರಟವು. ಪುಟ್ಟಲಕ್ಷ್ಮಿ ಕೂಗಿದಳು ‘ಓ ಜೇನುನೋಣಗಳೇ ಎಲ್ಲಿಗೆ ಹೊರಟಿರಿ? ನಾನು

ಚಿತ್ರ: ಶಶಿಧರ ಹಳೇಮನಿ

ನಿಮ್ಮೊಡನೆ ತುಸು ಮಾತಾಡಬೇಕು ನಿಲ್ಲಿ ನಿಲ್ಲಿ’ ಎಂದಳು. ಜೇನುನೋಣಗಳು ಒಕ್ಕೊರಲಿನಿಂದ ‘ನೀವು ಮನುಷ್ಯರು ನಂಬಲರ್ಹರಲ್ಲ, ನಮ್ಮ ಗೂಡಿಗೆ ಬೆಂಕಿಹಚ್ಚುವಿರಿ, ರಾಸಾಯನಿಕ ಸಿಂಪಡಿಸಿ ನಮ್ಮನ್ನು ಕೊಂದು, ನಾವು ಕೂಡಿಟ್ಟು ತುಪ್ಪವನ್ನು ಕಿತ್ತುಕೊಳ್ಳುವಿರಿ’ ಎಂದು ಹೇಳುತ್ತಾ ಹಾರಿ ಆಗಸದಲ್ಲಿ ಮರೆಯಾದವು.

ಪುಟ್ಟಲಕ್ಷ್ಮಿಗೆ ಮತ್ತೂ ಬೇಸರವಾಯಿತು. ಪುಟ್ಟಲಕ್ಷ್ಮಿ ನಡೆಯುತ್ತಾ ನಡೆಯುತ್ತಾ ದಾರಿ ತಪ್ಪಿ ಕಾಡಿನ ನಡುಭಾಗಕ್ಕೆ ಬಂದಿದ್ದಳು. ತಾನು ಹಿಂದಿರುಗಬೇಕಾದ ದಾರಿ ಯಾವುದೆಂದು ತಿಳಿಯದೇ ಅವಳು ಅಳತೊಡಗಿದಳು. ಕತ್ತಲು ಆವರಿಸುತ್ತಿತ್ತು ಆಕೆ ಗಾಬರಿಗೊಂಡು ಜೋರಾಗಿ ಅಳತೊಡಗಿದಳು. ಹುಣ್ಣಿಮೆಯ ಚಂದಿರ ಮೇಲೆ ಬಂದು ನಗುತ್ತಿದ್ದ ಆಗ ಪುಟ್ಟ ಲಕ್ಷ್ಮಿಯ ಮೇಲೆ ಇದ್ದಕ್ಕಿದ್ದಂತೆ ಯಾವುದೋ ಬೆಟ್ಟದ ನೆರಳು ಬಿದ್ದಂತಾಯಿತು. ಅವಳು ತಲೆಯೆತ್ತಿ ನೋಡುತ್ತಾಳೆ, ಬೃಹದಾಕಾರದ ಆನೆಯೊಂದು ಅವಳ ಪಕ್ಕವೆ ನಿಂತಿದೆ. ಪುಟ್ಟಲಕ್ಷ್ಮಿ ಜೀವಭಯದಿಂದ ಚೀರತೊಡಗಿದಳು. ಆಗ ಆನೆ ‘ಮಗೂ ಅಳಬೇಡ, ನಾನು ನಿನಗೇನೂ ತೊಂದರೆ ಕೊಡುವುದಿಲ್ಲ. ಯಾರು ನೀನು? ಈ ಕಾಡೊಳಗೆ ಒಬ್ಬಳೇ ಇರುವೆಯಲ್ಲ’ ಎಂದಿತು.

ಪುಟ್ಟಲಕ್ಷ್ಮಿಗೆ ತುಸು ಧೈರ್ಯ ತಂದುಕೊಂಡು ‘ನಾನು ಕಾಡಿನಲ್ಲಿ ದಾರಿ ತಪ್ಪಿರುವೆ’ ಎಂದಳು. ಆಗ ಆನೆಯು ‘ಚಿಂತೆ ಬೇಡ ಮಗೂ. ನಿನ್ನನ್ನು ಸುರಕ್ಷಿತವಾಗಿ ಊರು ತಲುಪಿಸುವೆ, ನಡಿ’ ಎಂದಿತು. ಪುಟ್ಟಲಕ್ಷ್ಮಿ ಆನೆಯ ಸೊಂಡಿಲು ಹಿಡಿದುಕೊಂಡು ನಡೆಯುತ್ತಾ ಹೊರಟಳು. ದಾರಿಯಲ್ಲಿ ನಡೆವಾಗ ಆಕೆ ಹಗಲಿನಲ್ಲಿ ಹೂವುಗಳು, ಮೊಲ, ಜೇನುನೋಣಗಳು

ಮನುಷ್ಯನ ಮೇಲೆ ಮಾಡಿದ ಆಪಾದನೆಗಳನ್ನು ಆನೆಗೆ ಹೇಳಿದಳು. ‘ಈ ಕಾಡಿನ ಜೀವಿಗಳೆಲ್ಲ ಮನುಷ್ಯನನ್ನು ಏಕಿಷ್ಟು ದ್ವೇಷಿಸುತ್ತವೆ?’ ಎಂದು ಕೇಳಿದಳು. ಆಗ ಆನೆ ‘ಏಕೆಂದರೆ ಮನುಷ್ಯ ತುಂಬಾ ಬುದ್ಧಿವಂತ ಪ್ರಾಣಿ ಆದರೆ ಆತ ತನ್ನ ಬುದ್ಧಿಯನ್ನು ಕೇವಲ ತನ್ನ ಸ್ವಾರ್ಥಕ್ಕಾಗಿ ಮಾತ್ರ ಬಳಸುತ್ತಾನೆ. ಹಿಂದಿನಿಂದಲೂ ಕಾಡಿನ ಎಲ್ಲ ಪ್ರಾಣಿ- ಪಕ್ಷಿ, ಗಿಡ- ಮರಗಳನ್ನು ತನ್ನದೇ ಸ್ವಾರ್ಥಕ್ಕಾಗಿ ಹಿಂಸಿಸುತ್ತಾ ಬಂದಿದ್ದಾನೆ. ಅವನ ಹಿಂಸೆಗೆ ನಲುಗಿ ಅದೆಷ್ಟೋ ಜೀವಿಗಳು ನಾಮಾವಶೇಷವಾಗಿವೆ. ಅಳಿದುಳಿದ ಜೀವಿಗಳನ್ನು ಅವನು ಈಗಲೂ ಹಿಂಸಿಸುತ್ತಲೇ ಇದ್ದಾನೆ ಆದ್ದರಿಂದ ಪ್ರಾಣಿ ಪಕ್ಷಿಗಳು ಸೇರಿದಂತೆ ಯಾವ ಜೀವಿಗೂ ಮನುಷ್ಯನ ಮೇಲೆ ನಂಬಿಕೆ ಇಲ್ಲ. ಅದಕ್ಕೆ ಅವುಗಳು ಅವನನ್ನು ದ್ವೇಷಿಸುತ್ತವೆ’ ಎಂದಿತು. ಪುಟ್ಟಲಕ್ಷ್ಮಿಗೆ ಆನೆಯ ಮಾತುಗಳು ಮನವರಿಕೆಯಾಯಿತು. ಕಾಡಿನ ಜೀವಿಗಳನ್ನು ಹಿಂಸಿಸುವ ಮನುಷ್ಯನ ಬುದ್ಧಿಯ ಬಗ್ಗೆ ಅವಳಿಗೆ ಅಸಹ್ಯವೆನಿಸಿತು. ಅಷ್ಟರಲ್ಲಿ ಕಾಡಿನ ದಾರಿ ಮುಗಿದು ಊರಿನ ದಾರಿ ಎದುರಾಯಿತು.

ಆನೆ ‘ಇಲ್ಲಿಂದ ನೀನೊಬ್ಬಳೇ ಸುರಕ್ಷಿತವಾಗಿ ನಡೆದು ನಿನ್ನ ಮನೆ ಸೇರಿಕೊಳ್ಳಬಹುದು ಯಾವುದೇ ಭಯವಿಲ್ಲ’ ಎಂದು ಹೇಳಿ ಅಲ್ಲೇ ನಿಂತಿತು. ಆಗ ಪುಟ್ಟಲಕ್ಷ್ಮಿ ‘ಕೊನೆಯದಾಗಿ ನನ್ನದೊಂದು ಪ್ರಶ್ನೆ, ಮನುಷ್ಯನಿಂದ ಇಷ್ಟೆಲ್ಲಾ ಹಿಂಸೆ ಸಾವು ಅನುಭವಿಸುತ್ತಿದ್ದರೂ ಮನುಷ್ಯಕಾದ ನನ್ನನ್ನೇ ರಕ್ಷಿಸಿದೆ?’ ಎಂದಳು. ಆಗ ಆನೆ ತುಸು ನಕ್ಕು ‘ಏಕೆಂದರೆ ನಾವು ಪ್ರಾಣಿಗಳು, ಮನುಷ್ಯರಲ್ಲ! ಮನುಷ್ಯರಂತೆ ಕೆಟ್ಟ ಯೋಚನೆ ಮಾಡಲು ನಮಗೆ ಬರುವುದೇ ಇಲ್ಲ’ ಎಂದು ಹೇಳುತ್ತಾ ಹಿಂದಿರುಗಿ ಹೊರಟಿತು. ಕಾಡಿನಲ್ಲಿ ಕಲಿತ ಪಾಠವನ್ನು ನೆನೆಯುತ್ತಾ ಪುಟ್ಟ ಲಕ್ಷ್ಮಿ ಮನೆಗೆ ಬಂದಳು. ■